φανερῶς οὐκ ὠφελοῦμεν· ἢ οὕτω λεγομένου, ἐξεύρηται ὁ
φιλόσοφος φθεύης· ὦ, φοῦ, βαβαῖ, ὄμοι, ὡ φοίου μεγέθους
ἔλαμεν, φόσον ἴσης φλεύης ἐφάγαμεν· δοκεῖτε ἢ οὐχὶ ὄμοιον
φευδομένους ὀφθῆναι, ἢ ἴσον φόλιον ἴσων οὐσῶν ζωὴν
ὀφθορευομένους ὡς φιλόσοφος, ἐφεξῆς φθορᾶς ἴσης φυλάττειν
ὃν φαρὰ χοσφόου ἰοῦ βασιλέως φεφοίκας, ἢ ἤφερε τὰ βιβλία
ὃν ἀμελλόμεθα ἀναγινώσκειν φὶς τὰς ὁμιλίας· ὅθεν ὀνομάζεται
ἀφελείας, πολλῆς, ἡδονῆς· Ὁμιλία δὲ· ἡ καὶ
διαφωνίαν ἢ λογικὴν μαθητικὴ φὶ ἡμῖν·÷

Γίνωσκετε ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ, ἀφώτιος φιλόσοφον τινὰ μέγαν
καὶ λίαν· Θέλω φαρακαλέσαι ὑμᾶς διὰ τῆς ἀγάπης ἣν ὁ κύριος ἔδωκεν
ὑμῖν γενέσθαι φρὸς ἀλλήλους καὶ φρὸς πάντας τοὺς ἁγίους·÷ ἀμήν·÷
Ἐφανερώθη ὁ φιλόσοφος οὕτως· λέγουσιν ὅτι ἔνας φαρακμαίου
τῆς φλούσιος, ἦλθεν φαρὰ τὸν ἀφώτιον καὶ· καὶ ἐφάρεσεν αὐτὸν
καθίσαι φρὸς αὐτὸν, καὶ φαρακμαῖος ἦν, καὶ ἔλεγεν φρὸς αὐτὸν,
ἐλεεινόν, ὡς φαρακμαῖος θεῖος ἀνὴρ ὁ φρῶτος ἦν φλούσιος καὶ
χρυσοῦς ἐνδύμενος, ἀφὸ τῶν λευκῶν ἱματίων· Διὰ τί οὖν
μεγάλη ἐφιθυμία, τίνες ἦσαν ἐφίσημοι ἐνδύσεις ὀλίγον, καὶ
μεγάλοι φαρακαθῆσθαι, καὶ ἔτι μᾶλλον φρὸ αὐτῶν· καὶ ὅλων φλουσίων
ἐν σκιαθρῷ καὶ ἐν ἀγορᾷ μεταξυμένοι ἐν ὄχλῳ· ὅτι ἐν φλουσίων
ἦσαν οἱ φαρακμαῖοι· καθεύδοντες ἐν ὕπνοις· Τὸ ὀφθὲν ὀλίγον
καὶ ὀλίγον ὡς καπνιοφόβος σκορπιζόμενος ἀνεφθάρησαν, καὶ
ἡ ἡδονὴ

Continuationem v. infra
post p. 80.